

30.12.1865 – 18.01.1936

Rudyard Kipling

MOTANUL MALTEZ

Traducere: OLGUȚA și DAN STARCU

Editura Andreas

Iat-o pe Margery stâncuța

Și-a vândut patul, ca să stea în paie, sărăcuța.

De ce a vrut prostuța oare

Să stea așa-n mizerie, bătută-n cap de soare?

Ea: Căpitane Congleton, voi schimba relația noastră doar în flirt. Sună mai bine.

El: Nu mai am chef nici de băutură. Noapte bună, micuța mea doamnă. Ne vedem mâine?

Ea: Da. Noapte bună, Guy. Nu te supăra pe mine.

El: Să mă supăr? Știi că am încredere oarbă în tine. Noapte bună și Dumnezeu să te păzească.

(După trei secunde, singur): Hmm! Aș da orice să aflu dacă nu e vorba de un alt bărbat, care se ascunde în spatele acestor lucruri.

Cuprins

Rudyard Kipling. Scurtă biobibliografie / 5
Lucrări apărute / 10

Crima lui Pambe Serang / 13
Motanul Maltez / 21

O comedie la margine de drum / 53

Una de joasă speță / 73

Wee Willie Winkie / 99

Rușinea familiei / 116

Un simplu subordonat / 156

Dealul iluziilor / 174

Crima lui Pambe Serang

Dacă luați în considerare circumstanțele cazului, era singurul lucru pe care îl putea face. Dar Pambe Serang a fost spânzurat și a murit ca, de altfel, și Nurkeed.

Acum trei ani, pe când vaporul *Saarbruck*, al firmei *Elsass-Lothringen*, își făcea plinul cu cărbuni și vremea era tare fierbinte, Nurkeed, grăsanul cel înalt din Zanzibar, fochistul care alimenta al doilea cuptor din dreapta, la o adâncime de treizeci de picioare, în cală, s-a dus pe țarm. A plecat ca un „Seedee boy“, cum li se spune fochiștilor, dar s-a întors ca sultan de drept al Zanzibarului, înălțimea sa Sayyid Burgash, cu câte o sticlă în fiecare mână. Apoi s-a așezat pe grătarul de deasupra tambuchiului din față, mâncând pește sărat și ceapă și cântând melodiile unei țări îndepărtate. Mâncarea îi aparținea lui Pambe, „serang“-ul sau șeful marinarilor indieni. De-abia o pregătise pentru sine și se dusesese să ia niște sare cu împrumut; când se întoarse, văzu degetele negre și murdare ale lui Nurkeed, care umblau prin orezul său.

Un serang este o persoană foarte importantă, mult deasupra unui fochist, deși fochistul este plătit

mai bine. El strigă: „Hai! Haide! Hei!“ când ambarcațiunea căpitanului e trasă în sus la grui. Tot el ridică și plumbul. Uneori, când pe navă nimic nu se mișcă, își pune muselina cea mai albă și o eșarfă roșie și mare, și se joacă cu copiii pasagerilor pe punte. Atunci pasagerii îi dau bani, pe care el îi pune deoparte pentru vreo orgie la Bombay sau la Calcutta, ori Pulu Penang.

– Ho! butoi de grăsime negru, îmi înghiți mâncarea! a spus Pambe, în acea lingua franca începută acolo unde graiul Levant încetează și care pornește de la Port Said spre răsărit, până ce estul este vestul, și este vorbită și pe vasele vânătorilor de foci de pe Insulele Kurile, când aceștia pălăvrăgesc cu cei de pe joncile rătăcite dinspre Hakodate.

– Fiu al lui Eblis, față de maimuță, ficat de rechin uscat, om-porc, eu sunt sultanul Sayyid Burgash și comandantul întregii nave. Ia-ți gunoiul de aici!

Și Nurkeed aruncă farfuria de orez goală în mâinile lui Pambe.

Pambe dădu cu ea în ligheanul de deasupra capului cu păr ca de oaie al lui Nurkeed. Acesta își scoase pumnalul din teacă și îl înfipse în piciorul lui Pambe, care își scoase și el cuțitul, dar Nurkeed sări în cala întunecată și îl scupă printre gratii pe Pambe, care păta puntea curată din față cu sângele său.

Doar luna argintie a văzut aceste lucruri, căci ofițerii se uitau cum se încărcău cărbunii, iar pasagerii se îngrămădeau în cabinele lor.

– Bine, a zis Pambe, și s-a dus să se lege la picior. Ne vom socoti noi, altă dată.

Era malaiezian, născut în India, căsătorit o dată în Burma, unde nevastă-sa avea o prăvălie cu țigări pe drumul Shwe-Dagon, o dată în Singapore, cu o chineză, și o dată în Madras, cu o mahomedancă, vânzătoare de găini. Marinarul englez nu poate, datorită telegrafului și poștei, să se căsătorească de atâtea ori ca el, dar marinarii indieni pot, nefiind influențați de barbarele invenții ale vestului sălbatic. Pambe era un soț bun, atunci când se întâmpla să-și amintească de existența vreunei soții, dar era și un malaiezian foarte bun și nu este bine să jignești un malaiezian, căci el nu uită niciodată. În plus, în cazul lui Pambe, se vărsase sânge și se pierduse mâncarea.

În dimineața următoare, Nurkeed s-a trezit fără să-și amintească nimic. Nu mai era sultanul Zanzibarului, ci un fochist încins. Se duse pe punte și-și desfăcu jacheta, ca să simtă briza dimineții, când un cuțit veni ca un pește zburător și se înfipse în lemnul ușii de la bucătărie, la o jumătate de inci de subsuoara sa dreaptă. Fugi imediat în cală, încercând să-și amintească ce îi putuse spune celui cu arma. La prânz, pe

când marinarii indieni mâncau, Nurkeed se ridică în mijlocul lor și, fiind un om liniștit, cu mare respect pentru pielea sa, începu negocierile, zicând:

– Bărbați de pe vas, azi-noapte am băut și de dimineață am aflat că m-am purtat urât cu unul dintre voi. Cu cine? Vreau să stau față în față cu el și să-i spun că eram beat.

Pambe măsoară distanța până la pieptul gol al lui Nurkeed. Dacă sărea la el, putea greși, iar o lovitură la nimereală în piept uneori înseamnă doar o tăietură în stern. E greu de lovit între coaste, dacă subiectul nu doarme. Așa că nu zise nimic. Nici ceilalți marinari indieni nu o făcură. De pe chipurile lor dispăru orice expresie, așa cum este obiceiul la orientali când s-a săvârșit o crimă sau s-a întâmplat ceva rău. Nurkeed se uită îndelung în albul ochilor lor. Era doar african și nu putea să le citească în suflete. Scoase un oftat, aproape un geamăt, și se întoarse la cuptoare. Marinarii indieni își reluă discuțiile de acolo de unde fuseseră întrerupți. Vorbeau despre cele mai bune metode de a găti orezul.

Lui Nurkeed lipsa aerului proaspăt îi aduse suferință pe drumul către Bombay. Se duse pe punte să mai respire doar când pe acolo era lume. Chiar și atunci, o greutate căzu dintr-o macara la un picior de capul său, iar un grătar aparent bine fixat se răsuci

atunci când puse piciorul pe el, cu intenția de a-l arunca în gaura de cincisprezece picioare de sub el, pe lăzile ce formau încărcătura navei. Într-o noapte insuportabilă, cuțitul îl lovi și, de data asta, curse sânge. Așa că Nurkeed se plânse și, când *Saarbruck* ajunsese la Bombay, fugi și se ascunse printre opt sute de mii de oameni și nu mai apăru până ce nava nu plecase de o lună din port. Și Pambe rămase acolo, așteptând. Dar nevasta lui din Bombay deveni gălăgioasă și a fost obligat să semneze pentru nava *Spicheren*, ce se îndrepta către Hong Kong, căci pricepuse că numai joaca, fără muncă, îl face pe Jack să umble în zdrențe. Pe cețoasele mări chinezești se gândi mult la Nurkeed și, când vasul companiei *Elsass-Lothringen* ajunsese în port odată cu *Spicheren*, întrebă de el și află că se dusese în Anglia pe la Capul Bunei Speranțe, pe *Gravelotte*. Pambe ajunsese în Anglia cu *Worth*. *Spicheren* o întâlnește la Nore Light. Nurkeed se îndrepta cu *Spicheren* spre coasta Calicutei.

– Vrei să-ți găsești prietenul? îl întrebă un gentleman gata să vândă orice. Nu-i nimic mai ușor. Așteaptă la Nyanza Docks până ce vine. Toți trec pe la Nyanza Docks. Așteaptă acolo, sărmane păgân.

Gentlemanul avea dreptate. Există trei mari porți către lume și, dacă stai destul de mult, te vei întâlni cu oricine vrei. Capătul Canalului Suez este una dintre

ele, iar pe acolo vine și moartea. Charing Cross Station este a doua, pentru cei care lucrează pe uscat, iar Nyanza Docks, a treia. În fiecare dintre aceste locuri sunt bărbați și femei care se uită etern după cei care vor veni, cu certitudine. Așa că Pambe aștepta la docuri. Timpul nu conta pentru el, iar nevestele puteau aștepta, așa cum făcea el zi de zi, săptămână de săptămână și lună de lună, la coșurile de la Blue Diamond, la cele fumegânde de la Red Dot, la Yellow Streaks, uitându-se la necunoscuții și murdarii țigani ai mării ce încărcau și descărcau, fluierau, se îmbrânceau și urlau prin ceața eternă. Când s-au terminat banii, un gentleman de treabă i-a zis lui Pambe să se creștineze și Pambe s-a făcut creștin imediat, învățând noua religie între venirea și plecarea navei, primind șase sau șapte șilingi pe săptămână pentru distribuirea de cărțile religioase marinarilor. Pe Pambe nu-l prea interesa ce credință avea, dar știa că, dacă spunea: „Nativ clesin, dom’le“ celor cu haine lungi și negre, putea primi câțiva gologani, iar cărțile se vindeau la o tavernă de unde se cumpăra tutun prost, de lângă „dotel“, astfel că se dovedea că făcea un comerț profitabil.

Dar după opt luni, Pambe se îmbolnăvi de pneumonie, contractată fiindcă stătuse multă vreme în umezeală și noroi și, împotriva voinței sale, fusese

obligat să zacă într-un pat din odaia lui de doi bani și jumătate, urlând furios împotriva sortii.

Gentlemanul cel blând stătea la căpătâiul său și se chinuia să afle ce vorbea Pambe în graiul său străin, în loc să asculte ce scria în cărțile bune, și părea să devină iar un păgân ignorant, până într-o zi, când a fost trezit din amormirea sa de un glas de pe stradă, dinspre docuri.

– E prietenul meu! șopti Pambe. Cheamă-l! Cheamă-l pe Nurkeed! Dumnezeu l-a trimis!

– Vrea pe cineva din neamul său, zise gentlemanul cel bun.

Ieși, apoi îl strigă pe Nurkeed cât putu de tare. Un om tare colorat, cu cămașă enervant de albă și haine de marcă, având o pălărie strălucitoare și un ac de cravată, se întoarse către el. Multele călătorii îl învățaseră pe Nurkeed cum să-și cheltuie banii și îl făcuseră un cetățean al lumii întregi.

– Da, zise el, după ce i se explică totul. Ascultam de el când lucram pe *Saarbruck*. Bun băiat Pambe. Să-l vedem, dom’le, spuse.

Apoi îl urmă în cameră. De la prima privire, fochistul pricepu ceea ce gentlemanul cel bun omisese să-i zică. Pambe era foarte sărac. Nurkeed își băgă mâna adânc în buzunar, apoi înaintă către bolnav, cu pumnii încleștați, strigând:

– Hei, Pambe! Takilo! Takilo! Trebuie că postești, Pambe. Mă știi, nu? Ia uite aici! Marinarul cel voinic, gras și leneș!

Pambe îi făcu un semn cu mâna stângă. Pe dreapta o ținea sub pernă. Nurkeed își scoase minunata pălărie și se aplecă deasupra lui Pambe, ca să audă șoapta lui slabă.

– Ce frumos, zicea gentlemanul cel bun. Cum se mai iubesc orietalii ăștia, ca doi copii!

– Zi odată! spuse Nurkeed, aplecându-se și mai mult către Pambe.

– E vorba de peștele acela și de ceapă, grăi Pambe.

Și îi băgă cuțitul între coaste, apoi trase de el în sus și îl împinse cât putu înainte.

Nurkeed scoase un geamăt puternic, apoi se prăbuși încet de pe pat, în timp ce din pumnii încleștați curseră o mulțime de bani din argint, care se împrăștiară prin cameră.

– Acum pot să mor! zise Pambe.

Dar nu muri. A fost îngrijit cu atenție, pe mulți bani, și se făcu bine, căci justiția avea treabă cu el. După ce își reveni suficient, a fost spânzurat așa cum se cuvine.

Lui Pambe nici nu-i păsa de asta. El a fost însă un caz trist și șocant pentru gentlemanul cel blând.

Motanul Maltez

veau motive serioase să se mândrească, dar și mai temeinice ca să se teamă, toți cei doisprezece, căci, deși se luptaseră ca să ajungă acolo, câștigaseră joc după joc, în fața echipelor ce luau parte la turneul de polo pe iarbă, aveau să-i întâlnească pe *Arhangheli* în acea după-amiază, în finală, iar oamenii din echipa *Arhanghelilor* jucau, fiecare, cu câte șase ponei. Fiindcă jocul era împărțit în șase reprize de câte opt minute fiecare, asta însemna că aveau câte un ponei odihnit după fiecare pauză. Echipa *Skidar*, care li se opunea acestora, chiar dacă n-ar fi avut accidentați, putea oferi de două ori mai puțini ponei odihniți, iar raportul acesta, de doi la unu, nu prevestea nimic bun. Așa cum le arătă iar Shiraz, sirianul cenușiu, avea să dea peste poneii roz, cei mai buni la polo din India de Sus. Poneii aceia costau mai mult de o mie de rupii fiecare, în timp ce ei erau o adunătură ieftină, unii venind de la trasul căruțelor de la țară, având ca stăpâni indigeni săraci, dar cinstiți, din regimentul de infanterie.